

سخنرانی به افتخار انترناسیونال کمونیست

رفقای هیئت نمایندگان اعزامی به کنگره ی جهانی؛ مردان و زنان کارگر مسکو؛ سربازان ارتش سرخ، ملوانان سرخ، فرماندهان و کمیسرها!

باری دیگر پشت دیوارهای مسکوی سرخ، ما به مهمان های گرمی خود، نمایندگان منتخب و برگزیده ی طبقه ی کارگر جهان، درود می گوئیم. اکنون پنج سال از باز شدن دروازه های مسکو به سوی هیئت های نمایندگان انقلاب پرولتری جهانی می گذرد. پنج سال مبارزه. پنج سال مشقت و فداکاری. پنج سال مبارزه برای حق وجود خود به عنوان یک حکومت کارگران و دهقانان. پنج سال یورش، ضربه و خیانت از سوی دشمن؛ پنج سال پشتیبانی برادرانه از سوی دوستان. و حتی امروز، در پنجمین سالگرد شوروی، ما تنها با یک قدرت اصلی روابطی عادی داریم: آلمان شکست خورده. تا به امروز همچنان به رسمیت شناخته نشده ایم. اما تاریخ ما را به رسمیت شناخته. خانواده ی طبقه ی کارگر جهانی با شور و اشتیاق ما را پذیرفته و به فرزندی گرفته است. امروز این طبقه دروذهای تحسین آمیز خود را که با زنجیرهای همبستگی به طور کامل چفت و بست شده است، به ما می فرستد.

با تحقیق در میان صفوف شما، می توانیم به اطمینان به روزنامه نگاران، سیاستمداران و تمامی نمایندگان اردوگاه دیگر بگوئیم: امروز با چشمان آزموده ی خود نگاهی به مسکوی سرخ بیاندازید. ببینید که آیا حتی شکافی

بین قدرت شورایی، ارتش سرخ و توده های زحمتکش هست؟ همان شکافی که دشمنانمان مایلند به اندازه ی یک خلیج و دره، بزرگ کنند.

پس از پنج سال مبارزه و رنج، حکومت شوروی و طبقه ی کارگر هرگز اینگونه مانند امروز، در هماهنگی و توازن نبوده اند. آقایان سیاستمدار اردوگاه دیگر، اگر حکومت های شما ذره ای در قدرت رژیم شوروی تردید دارند، نگاهی به صفوف سلحشوران سرخ، کارگران و دهقانانی بیاندازند که امروز در میدان راهپیمایی می کنند.

اگر آقایان سرمایه دار امید دارند که سرمایه داری در این کشور از نو متولد شود، ناامید خواهند شد. آن ها برای دیدن عصیان سرمایه داری در کشورمان، باید تا دومین ظهور مسیح صبر کنند.

امروز باید نمایندگانی را که از پنجاه کشور از اقصی نقاط جهان به سوی ما آمده اند، خطاب قرار دهیم. نمایندگان زحمتکشان سراسر اروپا، آمریکا، مردمان خاور، آفریقا و استرالیا که همگی در این کنگره نمایندگی می شوند و چشمان آن، ارتش سرخ، به شما دوخته شده است، باید به آن ها بگوییم و با جشن امروز خود نشان دهیم که ما صرفاً صبورانه و با اطمینان منتظر خاتمه ی مبارزه برای رهایی زحمتکشان نیستیم، ما دست روی دست گذاشته ایم. ما سازماندهی خود را در زمینه ی نظامی و غیرنظامی ارتقا داده ایم؛ ما به طور خستگی ناپذیری مسیر قلب های طبقه ی کارگر، نه تنها کارگران پیشرو که همین طور کارگرانی نادان، با آگاهی ضعیف طبقاتی و نگدمال شده را پیش گرفته ایم. بایستی به برادران و مهمان هایمان بگوییم: می دانیم که چه قدر مبارزه با اروپای سرمایه داری که تا دندان مسلح است دشوار است؛ می دانیم که شرایط شما در این مبارزه چیست و آماده ایم که زیر

پرچم سرخ خود مقاومت کنیم، از دژ جمهوری شورایی محافظت کنیم؛ و به خوبی می دانیم که سیاست شما صحیح است و به پیروزی خواهد انجامید.

هنوز ساعات دشوار زیادی برای طبقه ی کارگر روسیه در پیش روست؛ وظایف بسیاری است که هنوز از سوی قدرت شوروی حل نشده باقی مانده است؛ اما ما در مبارزه به صلح برای مدت های مدیدی دست یافته ایم، و همه ی ما تا آخرین نفر آماده ایم که برای درگیر شدن در کار صلح آمیز، ملزومات جنگی را کنار بگذاریم- تا بتوانیم جراحات شدید به جای مانده بر پیکر اقتصادی جمهوری شورایی را التیام ببخشیم. ما خواهان صلح بودیم، و امید داریم که در طول همین ماه، در مسکو کنفرانسی متشکل از دولت هایی که علیه ما وارد جنگ شده اند فراخوانده شود تا درباره ی خلع سلاح بحث کنیم. هرجایی که همکاری برای تضمین صلح نیاز باشد، قدرت شوروی نخستین کسی خواهد بود که دست بلند خواهد کرد.

اگر پاسخی صادقانه و بی ریا از سوی کسانی که دعوت به صلح می کنیم دریافت داریم، همه ی ما تا آخرین نفر با شادمانی در قلب خود ارتش مان را به یک دوم، یک سوم یا حتی یک دهم اندازه ی کنونی اش تقلیل خواهیم دارد. و در این میان بدون کنار گذاردن امید، صبر می کنیم که صلح متحقق شود. ما بدون آن که بگذاریم سلاح از دستان کارگران و دهقانان بلغزد، صبر می کنیم.

ما شاهد بوده ایم که بسیاری از حکومت ها و وزرا تا جایی پیش رفته اند که از عرش اعلاى خود، قدرت شوروی را چیزی زودگذر به حساب آورند، چیزی که از قلعه ی یک موج تصادفی به درون تاریخی افتاده است. چندی پیش در ژنو وقتی نمایندگان ما پیشنهاد ایجاد روابط صلح آمیز و کاهش تسلیحات را مطرح کردند، لوید جورج، نماینده ی سرمایه داری انگلستان، با غرور پاسخ

داد: «بگذارید اول ببینیم شما چه نوع مسافرینی هستید، بعد شاید شما را سوار کشتی کنیم». او مدت ها به همین شکل به ما نگاه می کرد، تا بالأخره پایش به زمین گیرد کرد و خود به درون دریا افتاد.

به همین دلیل است که می گویم: هنوز ساعات دشواری پیش روی ماست؛ ابرها بیش از یک بار بر فراز سر طبقه ی کارگر جمع خواهد شد، اما می دانیم که وقتی زمانش فرا برسد، این ابرها پراکنده خواهند شد. دو روز پیش از این جشن، مه تمام مسکو را سفید کرده بود، اما تقویم شوروی درست کار می کند. ما اکنون پرچم های سرخی را می بینیم که این جا زیر یک آسمان آبی صاف به اهتزاز درآمده اند. حتی خورشید هم در تعطیلی پنجمین سالگرد انقلاب اکتبر رخ نشان داده است. ما می دانیم که به زودی طلوع خورشید درخشان برادری بشریت، کار صلح آمیز و فرهنگ برتر فراخواهد رسید. با این پیش بینی است که ما الهامی نوین می گیریم. ما پرچم خود را تسلیم نخواهیم کرد و جمهوری شوروی با اقتدار رشد خواهد کرد.

لئون تروتسکی

۷ نوامبر ۱۹۲۲

منبع: آرشیو مارکسیست ها در اینترنت

ترجمه: آرام نوبخت

بازنویس: یاشار آذری

آدرس اینترنتی کتاب خانه: <http://www.nashr.de>

ایمیل یاشار آذری: yasharazarri@gmail.com

مسئول نشر کارگری سوسیالیستی: یاشار آذری

تاریخ بازنویسی: ۱۳۹۳